

De Rode Meeuw

De Rode Meeuw

M.G. Crow

Schrijver: M.G. Crow

Coverontwerp: M.G. Crow met Depositphoto

ISBN: 9789403641270

© M.G. Crow

Proloog

Bahamas, augustus 2012

Twee jonge meisjes stapten een kleine groezelige winkel binnen. Ze hadden de moed bijeen geraapt om rond te snuffelen. Er deden de wildste geruchten de ronde over deze zaak, die achterin een afgelegen steegje lag.

De geur van wierook kwam hen tegemoet. De uitbaatster keek hen vanachter een tafeltje aan. Ze was op leeftijd. Haar irissen waren aangetast door cataract. Haar getinte huid gaven haar ogen iets spookachtigs.

“Ik heb op jullie gewacht,” grinnikte ze.

De kleinste van de twee vriendinnen knikte vriendelijk. Haar groene ogen namen geïnteresseerd alle occulte ornamenten in de winkel waar. Ze zocht iets.

Het andere meisje was slanker. De blik in haar blauwe kijkers bleef angstig op het tarotdek naast de uitbaatster gericht. Ze gaf niet graag toe dat ze er al eerder was geweest. Zou Madame Germaine haar verraden?

“Liz, ik denk dat we beter gaan,” fluisterde ze.

Elizabeth schudde haar hoofd. Haar rode vlecht danste als een lange slang over haar rug. Het licht van een kaars deed haar zilveren neusring glanzen. Haar vriendin werd bleek.

“Cindy, het is oké,” zei ze kalm. “Ik ben degene die spoken ziet. Niet jij.”

Cindy's hippe sportschoenen schoven over de vloer. Het angstzweet overtroefde bijna de deodorant. Okselpoelen

in haar designertopje kon ze missen als kiespijn. Wanneer haar hippe klasgenoten haar met Elizabeth zouden betrapten, was haar reputatie eraan.

Hun vaders waren vrienden. Cindy en Elizabeth konden niet meer van elkaar verschillen. Toch trokken ze stiekem met elkaar op en deelden ze hun diepste geheimen met elkaar.

Aan wie kon Cindy anders over haar nachtmerries vertellen zonder uitgelachen te worden? Haar ruige vriendin, die een bandshirt van Running Wild op een gescheurde jeans droeg, stond open om te luisteren en dingen aan te nemen die de wetenschap niet kon verklaren.

Psychologen konden niet verklaren wat Cindy kwelde. Ze waande zich geen psychiatrische patiënt.

De halfblinde vrouw hield haar in de gaten. Zij had wel een uitleg waarom de rationele Cindy de zaak fronsend wilde verlaten. Ze had met niemand over haar consult met Madame Germaine gesproken.

Cindy ontweek de vrouw. Ze lette op haar vriendin, die voor het boekenrek stond.

Elizabeth had haar overtuigd om mee te gaan. Die nacht had zij ook een vreemde droom, of beter gezegd: een bijzondere ontmoeting gehad. Ze wilde er meer over weten en greep een boek van een plank. Aandachtig begon ze erin te bladeren. Ze lette niet op de omgeving.

De titel deed Cindy huiveren.

“Liz, dat meen je niet?” gromde ze.

“Ze weet wat ze zoekt,” merkte Madame Germaine met een glimlach op. “Of dacht je echt dat de dood het einde was? Jij zou beter moeten weten.”

Die laatste zin drong niet tot Elizabeth door. Cindy hoorde hem wel. Een rilling trok door haar lichaam.

Elizabeth nam het boek met de titel “Het herkennen van geesten”. Op haar versleten All Stars liep ze ermee naar de tafel waaraan de uitbaatster zat.

Cindy zou zich zo nooit vertonen. Stiekem luisterde ze ook naar de band waarvan het logo met de mascotte op de borst van haar vriendin prijkte. Oude metal was niet cool. Openlijk luisterde ze naar wat er in de hitparade stond.

Ze ontweek de matte blik van Madame Germaine die discreet op haar was gericht. Tot haar grote opluchting ging diens aandacht naar Elizabeth toen die het boek voor haar neerlegde.

“Ik neem deze,” zei Elizabeth kalm. “Ik zweer je ... Wat ik vorige week op mijn kamer zag en voelde ...”

“Was echt,” vulde Madame Germaine aan. “Jullie zijn beide halve zielen. Jullie andere helften zitten in een andere tijd. Ze zoeken jullie.”

Cindy fronste. “Oh nee! Straks begin jij ook over een scheur in de tijd die veroorzaakt is door die piratenkapitein! De Rode Meeuw is een verzinsel.”

“Echt niet,” zei de vrouw. “Jullie zijn ermee verbonden. Alleen beseft de ene het meer dan de andere. Ik weet van wie ik afstam.”

Ze wierp een knipoog naar Elizabeth.

“Zij is de piratenexperte,” zuchtte Cindy.

“Kapitein Bruinbaard is echt,” zei de vrouw. “Anders was ik hier niet.”

“Hoeveel voor het boek?” vroeg Elizabeth.

“Neem het mee en lees het,” antwoordde vrouw. “Ik ben aan mijn laatste levensadem toe. Bereid je voor op de komst van de kapitein. Jullie lot ligt op dat schip.”

“Cool, speel haar in de kaart,” gromde Cindy.

De dochter van de commissaris snapte niet dat Elizabeth blij was met dat boek. Wie was er nu geïnteresseerd in geesten?

Elizabeth geloofde de vrouw. Ze was verbonden met het vergane piratenschap. Officieel zonk het in 1680. De legende vertelde dat de kapitein een zwarte magiër was, die het schip door de tijd liet reizen. Het zou driehonderd drieëndertig jaar later opnieuw opduiken in de baai waar haar vader vuurtorenwachter was.

Was dit toeval? Ze had een jaar de tijd om zich voor te bereiden. Haar klasgenote Cindy mocht haar gek verklaren, het kon haar niet schelen.

1

Begin augustus 2013

Midden in de nacht stapte Elizabeth uit bed. Ze kon de slaap niet vatten. Eindeloos draaien en keren, was ze meer dan zat.

Haar voeten raakten het tapijt. Op de tast zocht ze haar slossen. Het was te donker om een hand voor ogen te zien.

Elizabeth wachtte even. Het licht van de vuurtoren vormde een patroon. Na enkele seconden scheen het als een grote zaklamp door haar raam. Ze was het zo gewend.

Haar blik viel op haar aquarium dat in het midden van de kamer stond. Dit was haar oriëntatiepunt. De deur werd enkele seconden verlicht. Ze liep erheen voor het opnieuw donker werd.

Zonder het lichtpatroon vond ze geen rust. De statige toren die haar vader beheerde stond op een heuvel. Haar huis lag aan de voet.

Elizabeth sloop de gang op. Haar hart ging wild tekeer. Er hing iets in de lucht. Ze kon het niet verklaren.

Al een jaar kreeg ze vreemde dromen. Telkens opnieuw zag ze een blonde jongeman die ze haar leeftijd schatte. Hij droeg kleren die ze in het boekanierstijdsperk plaatste en verscheen een jaar eerder op haar kamer. Toen ze hem wilde aanspreken, was hij op even mysterieuze wijze verdwenen als dat hij was gekomen.

Hij moest een geest zijn. Dat was de enige verklaring. Hij voelde niet dood aan. Dat maakte de situatie zo bizar.

Elizabeth had het voorbije jaar geesten bestudeerd. Ze begreep niet hoe een jongen die al lang dood moest zijn, als een levende ziel aan haar was verschenen.

Volgens het boek dat ze van Madame Germaine had gekregen, was hij een levende waarvan de ziel tijdelijk was uitgetreden. Zo ervaarde ze hem. Geesten kenden geen tijd of ruimte, ook niet als ze een lichaam hadden.

Elizabeth sloop de trap af, naar buiten. Dat ze in pyjama was gehuld en op sloffen liep, deerde haar niet. Buiten haar vader was er niemand in de buurt.

Aan de open veranda brandde een licht dat het pad naar de vuurtoren verlichtte.

Haar vader zat op zijn kantoor in de toren. Hij hoorde zijn dochter binnenkomen. Zijn aandacht was bij zijn administratie. Hij keek niet op.

Elizabeth stoorde hem niet. Hij wist dat ze er was. Ze trok vaker tijdens een slapeloze nacht naar de vuurtoren. Haar vader had er speciaal een slaapzak voor haar neergelegd.

De trap naar de lichten leek eindeloos. Dapper begon Elizabeth de klim.

Na de klimpartij kwam ze bij de draaiende lichten. Ze wierpen hun stralen over de baai. Hierdoor konden schepen zich oriënteren.

De maan stond als een sikkels aan de hemel. Als ze vol was, zou Elizabeth een beter zicht over de baai hebben gehad. De vermoeidheid speelde haar parten.

Haar adem stakte toen ze een groot gevaarte met masten uit het water zag opstijgen. Was het De Rode

Meeuw? Of was ze per ongeluk in slaap gevallen? Was dit een droom?

Ze greep de slaapzak. Geeuwend kroop ze erin, ritste hem vast en dommelde in voor ze er verder over kon tobben.

Behendig liep een jonge man over het wankele dek van het bijna gekapseide schip. Het water in zijn laarzen klotste rond zijn voeten. Met zeewater doordrenkte kleren plakten aan zijn huid. Zijn scherpe blauwe ogen speurden de hemel af.

De sterren waren dezelfde, al voelden ze anders aan. Was hij aan de overkant? Hij waande zich onder de levenden. Een krijsende meeuw vloog over hem. Het dier kwam hem achterna vanuit het ruim.

Het schip waggelde minder. Alles en iedereen aan boord werd grondig door elkaar geschud toen het onderging, om weer boven te komen.

Even dacht de jongeman dat hij eraan was. Leefde hij op extra tijd? Hij zou een jaar eerder dood moeten zijn geweest. De littekens op zijn borst en buik herinnerden hem eraan hoe hij door kanonschroot uit elkaar was gerukt.

Lichten die in een patroon de baai beschenen, trokken zijn aandacht. Een vuurtoren. Waarom moest hij die vinden?

Zijn lange blonde haren hingen als een nat gordijn over zijn schouders. Kille rillingen deden zijn huid bultjes vormen. Hij leefde nog.

“Robin!”

Iemand riep hem. Hij keek in het gezicht van een doorweekte jongeman die hem naderde. Zijn groene ogen starden verwonderd in het niets. Hij was even verwonderd als zijn jongere scheepsmakker.

“Toby, ik denk dat je gelijk hebt,” zuchtte Robin. “Tijd en ruimte ... Dimensies ...”

“De kapitein snapt het. Noem het folklore,” grinnikte Tobias, die op zijn tanden beet toen hij iemand vanuit een ooghoek zag naderen.

“Het lers zwijn is niet verzopen! Echt, O'Flaherty! Dat ik jouw kop opnieuw moet zien nadat we zijn gezonken,” gromde een grote fors gebouwde man toen hij op het dek verscheen.

Hij was even doorweekt als de rest. Zijn donkerbruine haren waren haast zwarte slierten.

“Jeremy, de fils à papa,” gromde Tobias.

“Dat drankorgel heeft me geen lesje te leren,” morde Jeremy.

“Voor die ene keer dat ik eens nuchter ben,” snauwde Tobias O'Flaherty.

Door zijn tongval viel hij op tussen de rest van de bemanning. Hij was niet geheel vrijwillig mee aan boord.

“Over je vader gesproken: waar is hij?” wilde Robin weten.

“In zijn kajuit,” antwoordde Jeremy.

Zijn wantrouwige blik bleef op Tobias liggen. Die besloot dat hij beter kon oprassen dan ruzie te zoeken met Jeremy. Hij greep de flacon die aan zijn gordel hing en trok de kurk eruit.

“Slainte,” zei hij.

Hij werkte een slok rum naar binnen. De smaak van het zeezout dat zich met de drank had vermengd, deed zijn gezicht vertrekken. Hopelijk was hij snel genoeg dronken om het niet te proeven.

Hij stapte op, Robin en Jeremy achterlatend.

“Ik dacht dat je eerst iemand anders zou zoeken,” fluisterde Jeremy.

“Ik weet dat ze veilig is, zolang we je vader in de gaten houden,” zei Robin. “En ik zou het fijn vinden als je Toby wat meer krediet zou geven.”

“Ik moet dat lers zwijn niet meer, sinds ...”

“Jeremy, ik ken hem beter.”

“Als jij hem vertrouwt ... Je weet hoe het met anderen afliep.”

“Vertrouw me, Toby steekt jouw vader het mes evengoed in de rug als de rest. Als hij je niet mocht, liep je niet meer rond.”

“Als mijn vader zijn plan geslaagd is, zijn we nu in 2013 of zoiets.”

“Zijn mijn oom en Jake in orde?”

Jeremy knikte.

De twee jongemannen gingen benedendeks. Daar werden ze opgewacht door een jongen en een ronde man van dezelfde gestalte.

“We zijn compleet na onze duik,” zei de ronde man.

De vier piraten keken elkaar aan. In hun tijd waren ze aan het gerecht ontsnapt. Nu wachtte hen nieuwe uitdagingen.

Het statige zeilschip zette koers naar de ingang van een grot. Die fungeerde al eeuwen als de geheime schuilplaats van De Rode Meeuw.

2

De zon stond hoog aan de hemel. Ze wekte Elizabeth. Geeuwend kwam ze overeind uit haar slaapzak. Haar vader hoorde haar de trap afdalen. Hij kwam haar tegemoet met een kop koffie, die hij op zijn kantoor in de vuurtoren had gezet. Hij had er de nacht doorgebracht, zoals zijn job vereiste.

Na het ontbijt en een douche, greep Elizabeth haar fiets. Zich afreageren tijdens een ritje zou haar zinnen verzetten.

Ze vertelde haar vader niet over het schip dat ze had gezien. Dat moest een droom zijn.

Hoogstwaarschijnlijk had Cindy gelijk. Ze leed aan een piratenobsessie. Haar kamer was ernaar ingericht. Naast het boek over geesten, stonden de planken vol met lectuur over piraten. Ze was er al mee bezig van zodra ze had leren lezen.

Boven haar bed hing een Jolly Roger. Ze had een schatkist en een piratenschip bij haar vissen in het aquarium geplaatst. In de hoek hing een touwladder, die leek op het touwwerk van een zeilschip. Op haar bureau stond een fles met een replica van de Queen Anne's Revenge, het schip van Zwartbaard.

Ze luisterde graag naar ruigere muziek zoals Alestorm en Running Wild. De piratenmetal klonk door de oortjes van haar mp3-speler. Op dat ritme trapte ze haar fiets vooruit. Het landschap flitste aan haar voorbij. Ze genoot ervan een tochtje te maken.

Haar rit kwam abrupt ten einde. Te laat bemerkte ze het touw dat over de weg gespannen werd. Remmen had geen zin meer.

Ze vloog overkop en belandde pijnlijk op de grond. Kreunend stelde ze vast dat ze kon bewegen. Er was niets gebroken. Ze dreigde enkel blauwe plekken aan haar val over te houden.

In een ooghoek zag ze het uiteinde van een rafelig touw in de struiken verdwijnen. Als de pijn haar niet aan haar wakende staat had herinnerd, zou ze zweren dat ze droomde.

Ze kroop overeind. De struiken naast het bospad bewogen. Was het een wild dier?

“Blijven staan!” bulderde een zware mannenstem.

Het accent had iets archaïsch.

Voor ze kon bewegen, was Elizabeth omsingeld door een groep mannen. Enkelen lachten hun onvolledige gebit bloot. Hun lijfgeur en stinkende adem waren overweldigend. Ze leken uit een kostuumfilm gestapt.

Waren het echte piraten? Dat kon toch niet.

De mannen bogen zich over haar fiets. Een trapper begon te draaien toen ze hem wilden oprapen. Geschrokken lieten ze het rijwiel vallen.

“Het is een heks!” gilte één van hen.

Elizabeth pijnigde haar hersenen. Als dit boekkeniers uit de zeventiende eeuw waren, kenden ze geen fiets. In die tijd was alles dat ze niet konden verklaren, hekserij.

Waren ze echte tijdreizigers, of had iemand een toneelgezelschap ingehuurd om haar te verrassen?

Elizabeth vond het knap acteerwerk. Ze besloot vol overtuiging mee te spelen.

“Moet ik jullie in kikkers veranderen?” vroeg ze op kordate toon.

Spontaan deden de mannen een pas achteruit.

Nu ze meer ademruimte had, vervolgde Elizabeth: “Wie zijn jullie en wat doen jullie hier?”

De mannen mompelden onderling. Ze waren uit het lood geslagen.

“Grijp haar!”

Een man die boven de rest uitstak, trad naar voor. Zijn forse bouw deed de knopen op zijn versleten pak het bijna begeven. Het was waarschijnlijk ooit wijnrood, maar was geel verschoten. Hij leek ermee geposeerd te hebben voor Rembrandt. Onder zijn hoed waarop een versleten veer prijkte, kwamen slierten grijs en bruin haar uit. Ze omlijstten zijn pokdalige gezicht, dat gedomineerd werd door een onverzorgde baard.

In zijn riem en in de sjaal om zijn middel staken een zwaard, messen, dolken en geladen pistolen. Hij leek zo uit een wapenmuseum te komen.

Elizabeth huiverde. Deze man was niet bang van haar. Ze schatte hem ongeveer dezelfde leeftijd als haar vader.

Slikkend greep ze de moed bij elkaar.

“U bent de kapitein,” merkte ze op.

De woeste blik in zijn bruine ogen temperde.

Ze waagde hem in de ogen te kijken. Zijn blik was dood.

“Ik ben Thomas Brown,” zei hij. “Ook gekend als Bruinbaard. Dit zijn mijn mannen. Waar is de haven?”

Er rinkelde een belletje bij Elizabeth. De haven bij de baai was verwoest door een aardbeving. Enkel de vuurtoren bestond nog, al was hij later herbouwd.

“In 1703 is de haven verwoest door een natuurramp,” legde Elizabeth uit.

Zouden die mannen haar begrijpen?

De kapitein bleef onverschillig. Zijn gelaat stond roerloos. Het was onmogelijk na te gaan wat er in hem omging.

“Mijn schip ligt goed,” merkte hij op.

“De Rode Meeuw?” vroeg Elizabeth.

Hij keek haar geflatteerd aan.

“Breng haar naar het schip!” beval hij.

De andere mannen leken in de war. Ze wilden de orders van hun kapitein niet negeren, maar niemand durfde Elizabeth te benaderen.

Ze kon hun angst voelen. Niet alleen voor haar, maar ook voor de kapitein.

Haar hart sloeg sneller toen een jongeman uit de groep naar voor trad. Zijn blauwe ogen doorboorden haar als ijspriemen. Hij kwam haar bekend voor, al reageerde hij niet alsof hij haar eerder had gezien.

Had ze dan niet van hem gedroomd? Stiekem hield ze hem in de gaten. Hij leek sprekend op de jongeman die ze op haar kamer had gezien.

“Kapitein, ik breng haar,” zei hij.

Elizabeth beet op haar tanden. Ze liet niets merken. Speelde hij hetzelfde spel?

“Goed, ik ga de omgeving verkennen,” zei de kapitein.

De jongeman wenkte Elizabeth. De rest ging opzij toen ze hen passeerde.

De jongeman knoopte een touw rond haar polsen. De manier waarop hij haar aankeek, stelde haar gerust.

De touwen konden vaster. Ze sneden niet in haar polsen.

Verderop lag een verharde weg. In een ooghoek had Elizabeth de kapitein met zijn mannen die kant op zien gaan. Zij en de jongeman verdwenen in een andere richting.

Ze was er niet gerust in. Als de piraten zwaar onder de indruk waren van haar fiets, wilde ze niet weten wat hun reactie op een auto zou zijn.

Een bestuurder in een donkerblauwe wagen wist niet wat hij zag. Een groep mannen liep de weg op. Ze waren raar gekleed en hadden antieke wapens bij. Onverschrokken stormden ze op het voertuig af. Hij moest opletten dat hij hen niet aanreed. Zijn voet drukte de rem zo diep mogelijk in. De banden schoven over het wegdek.

De mannen omsingelden hem. De bumper had een van hen geraakt. Kermend lag de man op het asfalt.

De rest boog zich over het voertuig. Een kreet en een schot weerklonken. Vogels schrokken op.

De knal deed Elizabeth over haar schouder kijken. De jongeman die achter haar liep, maande haar aan door te lopen. Gedwee deed ze wat hij vroeg.

De show wordt wel erg realistisch. Wie zit hier achter? Hoogstwaarschijnlijk mijn vader en de commissaris. Cindy moet hem verteld hebben over mijn droom. Ze hebben wel een acteur gekozen die er goed op lijkt.

Na een korte wandeling werd Elizabeth een grot binnen geleid. Masten doemden voor haar op. Haar mond viel open. Ze volgde de jongeman het steile pad af. Behendig liep hij over de stenen.

Een grote zeemeeuw die hen heel de weg had gevolgd, vloog hen voorbij in de richting van het schip.

Ze volgde de jonge piraat op de voet. Zijn stilte begon haar te irriteren.

“Wie ben jij?” vroeg ze.

Stonk hij minder hard dan de rest, of kon ze de geur van één onverzorgde piraat aan? Ze moest toegeven dat de mannen duidelijk moeite deden om overtuigend over te komen. Ze waande zich op een filmset met een nagemaakt schip.

De jongeman draaide zich om.

“Robin,” antwoordde hij op laconieke toon. “Ik wilde je net hetzelfde vragen.”

“Ik ben Elizabeth,” zuchtte ze.

De rest van het schip kwam in zicht.

Elizabeths voet schoof weg op het pad in haar enthousiasme om het oude vaartuig te bereiken. Nog net op tijd kon Robin haar tegenhouden. Bijna was ze met haar gezicht op een steen beland.

“Waarom kon je me bekend voor?” fluisterde ze, toen hij haar arm weer losliet.

“Straks kunnen we praten,” morde Robin. “De kapitein heeft overal ogen en oren.”

“Het was jij!”

“Stt!”

Elizabeth zweeg. Blijkbaar voerde hij iets in zijn schild.

“Als je wil leven, doe je exact wat ik zeg,” fluisterde Robin. “De kapitein denkt dat jij concurrentie voor hem bent. Hij wil weten wat jouw krachten zijn.”

“Mijn krachten?”

“Je bent een heks.”

“Nee.”

Robin schudde zijn hoofd. Hij mompelde iets tussen zijn tanden. Ze volgde hem de loopplank op.

“De kapitein is een heksenmeester,” zei Robin toen ze op het dek aankwamen. “Jij bent raar gekleed, ruikt raar, spreekt raar en ziet er raar uit. Je vertelde dat de haven weg was.”

“Het is nu 2013,” bekende Elizabeth. “Ik ontken niet raar te zijn. Ik heb het gevoel je gezien te hebben ...”

Hij drukte zijn vinger tegen haar lippen.

“En ik dacht dat ik droomde,” snauwde hij. “Ik moet dood zijn geweest. Ik herinner me dat ik jou zag, een vuurtoren ... Toen lag ik benedeks met mijn lichaam volledig open. Mijn oom heeft me gered. Ik dacht dat mijn maat raaskalde toen hij zei dat mijn geest elders was.”

“Dus je was echt!”

“Lizzy, ik wil het niet weten. In welke tijd we ook zijn: de kapitein is slecht nieuws.”

“We hebben nu schepen uit staal,” liet Elizabeth zich ontvallen toen het houten dek onder haar voeten begon te kraken.

“Enfin, een heks heeft dus een manier gevonden om dat niet te doen zinken,” zuchtte Robin.

Hij kwam ongeïnteresseerd over.

“Technologie, noemen we dat,” zei ze.

“Technowattes?”

“Robin, wil je me vertrouwen dat heksen niet bestaan?”

“Verklaar dan eens hoe ik gisteren wakker werd in 1680 en nu in 2013?”

Elizabeth zweeg. Daar had hij een punt.

“Jullie thuishaven was toch Port Royal?”

Robin knikte.

“Wat doen jullie dan niet ver van Nassau?”

“De kapitein bepaalde de koers. Het was iets met een portaal. Ik ken niets van magie.”

“Robin?”

Ze keek hem met grote ogen aan.

Hij greep zijn mes en sneed de touwen rond haar polsen door.

“Verpruts het niet,” morde hij.

Ze volgde hem benedendeks. Het schip stonk als een riool. Ze ademde door haar mond om niet flauw te vallen.

Het was zo donker in de buik van het schip, dat ze op de tast en Robins aanwijzingen was aangewezen.

Haar hart ging wild tekeer. Ze was op een echt piratenschip. Dit was haar grote droom. Of, als ze Robin mocht geloven, een nachtmerrie.

Van haar enthousiasme begreep hij niets. Hij had andere plannen.

3

De vuurtorenwachter staaarde door het raam. Op de tafel stonden twee borden met afgekoeld eten. De tijd tikte verder. Elizabeth was nog niet thuis.

John McBride kende zijn dochter. Als ze weg was met haar fiets, kon ze de tijd uit het oog verliezen. Ze was een uur later dan hij haar verwachtte. Waarom stuurde ze geen bericht? Ze had haar gsm bij. Normaal zou ze al lang iets laten weten hebben.

“Er moet iets gebeurd zijn,” fluisterde hij tegen zichzelf.

Hij probeerde zich niet ongerust te maken. Zonder aarzelen greep hij zijn gsm en koos haar nummer. Zijn hartslag versnelde een slag per beltoon dat er niet werd opgenomen.

Ze is een vriendin tegengekomen. Ze kletst met Cindy of Audrey en is de tijd vergeten. Dat is de enige logische verklaring.

Hij suste zichzelf. Inwendig ontplofte hij.

Robin schrok toen er een deuntje vanuit Elizabeths broekzak weerklonk. Ze negeerde de jonge piraat en greep haar smartphone. De display verried dat haar vader haar probeerde te bereiken. Na een lichte aarzelng nam ze op.

Haar maag rammelde. Normaal zou ze nu thuis zijn geweest. Haar eten zou klaarstaan.

“Pa,” zei ze.

“Liz, waar ben je?”

Elizabeth beet op haar tanden. Hoe moest ze de situatie uitleggen?

“Ik had pech onderweg,” verzon ze. “Lekke band. Ik moet nog een eindje lopen.”

Haar vader klonk iets kalmer. “Moet ik je komen halen?”

“Nee, ik red me wel!”

De verbinding werd verbroken toen Robin het toestel uit haar handen trok.

“Wat is dat?” gromde hij.

“Dat is mijn smartphone. Ik spreek ermee met mijn vader,” zuchtte Elizabeth. “Hij is ongerust omdat ik niet thuis ben.”

“Jij spreekt dus met iemand die hier niet is en zegt dat hekserij niet bestaat?”

“Het is technologie.”

“Genoeg met dat! Het is hekserij! Ik zweet het je!”

Elizabeth merkte dat Robin de hele tijd met zijn voeten over en weer over het dek schoof. Hij beet op zijn lip toen hij haar aankeek.

Al vertelde haar instinct dat ze hem kon vertrouwen: hij was tot de tanden toe bewapend. Hem op stang jagen, was geen goed idee. Hij kwam haar eerder onwennig dan bang over.

Ruim een jaar had hij door haar hoofd gespookt. Nu zat hij naast haar. Het werd tijd dat ze elkaar aanspraken.

“Dit toestel heet een smartphone. Het staat in verbinding met dingen in de ruimte, die we satellieten

noemen. Zo kunnen we praten met mensen die elders zijn,” verklaarde Elizabeth.

Hij liet de phone vallen toen die trilde onder een berichtentoon. De schelle fluittoon irriteerde Elizabeth. Ze was niet zo handig om hem te veranderen.

Ze boog zich voorover en raapte het toestel op. Gelukkig had de beschermhoes een gebarsten scherm voorkomen. Robin had de phone niet bepaald zachtvaardig op de houten scheepsvloer laten terechtkomen. Het licht van de display scheen op zijn verwonderde gezicht.

Ze koos het nummer van haar vader. Hij had haar gevraagd om terug te bellen.

Na enkele beltonen werd er opgenomen.

“Sorry dat de verbinding verbrak,” stamelde ze.

“Ik hoor kraken. Je bent ver van een mast vandaan,” hoorde ze haar vader zeggen.

“Ik kan niet zeggen waar ik ben,” zei Elizabeth.

De tranen rolden uit haar ogen. De realiteit drong tot haar door.

Haar vader was terecht bezorgd.

“Liz, is er iets? Heb je pijn?” hoorde ze hem vragen.

Elizabeth keek naar Robin.

Hij zat er onbewogen bij, alsof hij haar magie niet op de proef wilde stellen. Voor hem was het vreemde voorwerp tot nader order behekst.

“Pa, ik kan niet naar huis,” snikte Elizabeth. “Ik ben op De Rode Meeuw.”

“Schatje, dat bestaat niet. Je fantasie moet op hol geslagen zijn.”